

sat sig til Formaals at gøre en større Beskyttelse for bestaaende Navneinteresser, end vi nu have i det administrative Skøn, som udøves af Justitsministeriet. Det har den ikke sat sig til Formaals, men det Værn, som nu ydes ad administrativ Vej, gaar ikke tabt ved denne Lov, fordi denne jo kun har udsondret visse Tilfælde, hvor man paa Forhaand vil sige: her er ingen bestaaende Navneinteresser, som kunne komme i Strid dermed, ingen bestaaende Navneinteresser, som vilde have faaet Beskyttelse af Justitsministeriet, der vilde blive krænkede, naar denne lettere Adgang til at erhverve et saadant Navn gives gennem Loven. Det er derfor, at der er blevet lagt Vægt paa, i de to sidste i § 2 omtalte Tilfælde, som jeg glæder mig over, at Udvalget nu har tiltraadt i den oprindelige Skikkelse, at Tilnavne eller Ejendomsnavne skulle være nedarvede gennem to Generationer; der skal være vundet Hævd paa et saadant Navn, for at man kan tage det, thi i saa Tilfælde vilde Justitsministeriet ikke være gaaet imod et Ønske om at tage et saadant Navn. Derfor er der med Hensyn til Tilvejbringelsen af nydannede Navne ved en Kommission paalagt dem udtrykkeligt ved Lovbestemmelser, at der skal tages Hensyn til, at det Skøn paa Forhaand skal udøves, at man ikke optager paa en saadan Liste noget, som kan komme i Strid med rimelige Navneinteresser; og endelig er det derfor, at Adgangen til at tage Stednavne er begrænset paa den Maade, det er sket under Nr. 1 a.; naar Stednavnet af den her bestemte Art ønskes, saa vilde der ikke af Justitsministeriet kunne rejses Hindring derimod af Hensyn til private Navneinteresser. Altsaa, hele det administrative Værn, som er det eneste, vi til Dato have for bestaaende Navneinteresser, findes lige saa godt, efter at dette Lovforslag er blevet til Lov som før; der kan ikke paavises nogen Forringelse i saa Henseende. Kun i en Retning kunde man tænke sig en Forringelse, nemlig hvis de nu efter denne Lov paa let Maade tagne Navne selv med Tiden erhverve en saadan Fasthed for en enkelt Slægt, at man kunde sige, at nu skulde ogsaa disse Navne beskyttes. Det er meget rigtigt, det kan tænkes, men blandt andet

af denne Grund er Tiden ogsaa begrænset til 1915; dersom en Navnetagelse ønskes senere, maa den gaa ad den sædvanlige Vej gennem Bevillingserhvervelse af Justitsministeriet. Justitsministeriet vil saa kunne udøve det samme Skøn, som det nu udøver lige over for de bestaaende Navne, lige over for nydannede Navne, som igen have vundet Hævd paa at være knyttede til enkelte Slægter. Jeg tror derfor, at rimelige Navneinteresser ikke i nogen Henseende blive krænkede ved denne Lov; de bevare det samme Værn, ogsaa efter denne Lov, som de nu have. Det udelukker navnlig ikke, at der muligvis kan danne sig sædvanemæssige eller gennem Teori udviklede bestemte Regler, end dem, vi nu kunne opstille; thi jeg tror ikke, at der er noget Menneske i Verden, som for Tiden kan opstille faste ikke af Skøn afhængige Regler for, hvor Grænsen er, mellem en berettiget Navneinteresse og en som ikke kan gøre Krav paa Beskyttelse. Noget saadant kan jo udvikle sig, og en saadan Udvikling vil ikke være hindret ved denne Lov, der fuldstændig bevarer det Værn, som den nugældende Lovgivning yder.

Hvad det andet Punkt angaar, som det ærede Medlem fremdrog, at denne Lov ikke udrettede tilstrækkeligt for det Formaals at individualisere, altsaa en offentlig Interesse, vil jeg sige, at for dette har heller ikke den gældende Ret i mindste Maade virket. Den virkede ikke herfor i 1828, da den forlangte, at Slægtnavne skulde gaa fra Fader til Børn og ikke skiftes om, thi den sagde ikke den Gang til Fædrene, at den der kom først og tog et af de Navne, som vare stillede til Raadighed, skulde være beskyttet; nu skulde andre ikke kunne tage det, thi saa havde vi faaet det individualiseret, men den sagde tværtimod: tag hvilket som helst Navn, I ville af visse anviste Navnekilder, tag det Stednavn, hvortil I høre, tag et Navn med —sen eller tag det Tilnavn I bære; men alle vare lige berettigede til at tage et saadant Navn, der var i denne Henseende ingen Bestræbelse for at individualisere. Den senere Bevillingmagts Udøvelse har heller ikke kunnet tænke paa at tage det Formaals op at individualisere Slægtnavnene; den offentlige Interesse ved Navneforan-